

Un cop acabada la guerra, va caldre reconstruir tot allò que s'havia perdut. Gràcies a un donatiu generós d'un comandant retirat, amic de can Sastre i de can Naps, es va refer l'altar major. Amb l'ajut del poble, es va comprar la imatge de la patrona. La senyora vídua de Fradera va restaurar l'altar de la Verge del Roser. L'any 1942 es va construir l'escala del defora de l'església, i l'any 1952 es va estrenar un nou baptisteri. El senyor Josep Barbosa va regalar les imatges del Via Crucis, mentre que les altres van ser adquirides per aportació popular, i es va fer de la mateixa manera amb els ornaments. Les cadires de l'església van ser substituïdes per bancs, i el senyor Rousse va donar dos llums grans. L'ajuntament va contribuir de manera notable en la recuperació de la rectoria. De mica en mica l'església va recuperar la normalitat, i s'anaven fent obres de millora. L'any 1954 es va reformar l'altar major. Es va restaurar la imatge de Santa Eulàlia, de guix, i es van fer uns relleus moderns de Sant Francesc de Paula, Sant Pere, Sant Cristòfor, Sant Simplicí i Sant Pau. A més, A. M. Lairisa va pintar unes pintures del judici i del martiri de Santa Eulàlia, mentre que a la volta s'hi va representar una escena de la Glòria, amb la Trinitat i els sants. Més tard es va col·locar la creu de pedra de la façana derruïda l'any 1936, i ja en temps de mossèn Francesc Martínez es van incorporar les campanes al campanar. Una campana l'havia donat el poble; una altra els estiejants; una tercera l'havia cedit la família Brustenga, i la darrera va ser donada per la família Rousse. Les obres de millora s'han anat fent progressivament. Així, l'any 1981 es va restaurar la rectoria, tornant-li les seves característiques originàries que anteriors accions havien desfigurat.

Durant aquests anys l'església ha continuat reunint al seu entorn diferents associacions i entitats del poble. L'any 1953, per exemple, la parròquia va propiciar el funcionament d'una emissora de ràdio local, muntada per Josep Dantí, fins que va desaparèixer definitivament l'any 1965. En part a causa d'aquesta desaparició, i sota l'impuls de mossèn Tomàs Vergés, l'any 1968 va aparèixer la revista "Ronçana", editada per la parròquia encara avui. Un tercer exemple és la Coral Santa Eulàlia, nascuda independentment de la parròquia l'any 1980, amb la voluntat de promoure l'afecció al cant, però que es reuneix i assaja a les dependències de la rectoria.

Qui més qui menys té els seus records relacionats amb l'església de Santa Eulàlia i les persones que l'han servida. Molts hi hem estat batejats, d'altres s'hi han casat, i una infinitat hi han rebut la darrera benedicció abans de reposar eternament. Els rectors que hi han passat han esdevingut uns santaaulaliencs més, si més no per un temps. En total, hem identificat prop de setanta mossens durant uns 800 anys, entre aquell primer Guerau, l'any 1205, i el darrer capellà, mossèn Jordi Maria Herrero des del present any 1998. Hem intentat aportar algunes dades sobre la història d'aquesta parròquia. Encara en queden moltes més per descobrir, i molta gent gran coneix i recorda anècdotes i històries a l'entorn de l'església i dels seus capellans. Tant de bo que no perdem mai aquests records que pertanyen a una casa que és de tots.

Text: **Xavier Ciurans i Vinyeta**

Fotografies: **Albert Roca Font**